

DRUMUL SPRE CULMI

de *Richard Wrumbrand*

„David, când a fost în nevoie, și când a flămânzit el și cei ce erau împreună cu el ... a intrat în casa lui Dumnezeu ... și a mâncat pâinile ... pe care nu este îngăduit să le mănânce decât preoții.” - Marcu 2:25,26

Nevoi puternice și urgente pun uneori o ființă umană în situația de a călca legile normale date de Dumnezeu. Caută să îți seama atât de legi, dar și de complexele psihologice, care sunt la fel de reale ca un obiect pe care îl poți pipăi. Să-ți pară rău de starea omului decăzut, care uneori nu-și poate satisface nici măcar nevoia legitimă de hrană fără a călca o lege. Spune și tu ca apostolul, „Nu sunt eu cel care face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine” (Rom. 7:17). Separă-ți clar eu-ul tău de pâinea interzisă, pe care foamea te obligă să o mănânci.

Un preot catolic mult persecutat de naziști ne vorbește despre o fată care a venit la el ca să se mărturisească. „Eu cred”, a spus fata, „dar ei mă obligă să port insigna cu svastika. Ea este simbolul organizației atee a copiilor hitleriști. Nu am nici o putere.” Dacă ar fi refuzat, ar fi fost poate dată afară din școală, iar părinții ar fi avut de suferit. În cele din urmă, ea și-a stropit insigna cu apă sfințită, peste, care preotul ortodox își rostește rugăciunile, și o folosește în cursul ritualului din biserică. „Mi-am pus cravata”, a mărturisit ea”, numai după ce am stropit-o cu apă sfântă.”

Și în lumea noastră oamenii sunt uneori siliți să facă lucruri pe care în mod normal nu ar trebui să le facă. În asemenea situații acceptă faptele așa cum sunt ele; nu încerca să găsești justificări, ci fă ceea ce faci în numele lui Hristos. Ești doar o ființă umană. Toate lucrurile sunt sfințite prin rugăciune (1 Tim. 4:5). „Ferice de cine nu se osândește singur în ce găsește bine” (Rom. 14:22).

„Casa Mea va fi o casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” - Luca 19:46

Mulți creștini sunt astăzi dezamăgiți de bisericile lor. Nu este de mirat, dacă ne gândim la opera de automodelare pe care au făcut-o în biserică episcopi sau pastori necredincioși. Ar numi oare Isus bisericile de astăzi peșteri de tâlhari? Afirmatia lui privitoare la templu era de fapt o foarte largă generalizare.

Câți tâlhari erau în casa de rugăciune? Unii dintre cei mai de seamă conducători ai templului erau necinstiți, de aceea templul căpătase o reputație proastă. Dar preoții și închinătorii de rând puteau fi foarte credincioși. Zaharia, preotul, și soția sa Elisabeta, părinții lui Ioan Botezătorul, „erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu” (Luca 1:5,6). Ei erau neprihăniți în mijlocul unei peșteri de tâlhari. „(Simeon) a venit în templu, mânat de Duhul” (într-o peșteră de tâlhari). „Omul acesta ducea o viață sfântă ... și Duhul Sfânt era peste el” (Luca 2:27,25). Deci Duhul Sfânt lucrează în temple, chiar și atunci când acestea ajung peșteri de tâlhari.

Un vameș a stat în templu, în peștera de tâlhari, dar nu a fost încurajat să-și continue viața păcătoasă. Dimpotrivă, „se bătea în piept și zicea, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul! ... Omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit” (Luca 18:13,14). Deci un om poate găsi mântuirea chiar și într-un templu care a decăzut până acolo încât a devenit o peșteră de tâlhari.

Templul evreiesc nu era o biserică moartă sau apostată. Era o peșteră de tâlhari, pe care însă Mesia nu a părăsit-o, în care s-a închinat, în care ritualurile poruncite de Dumnezeu erau împlinite, în care legea era citită, în care se aflau mulți sfinți.

Caută-i pe sfinți și în biserica ta. Nu părăsi în mod ușuratic o biserică. Fii mai degrabă un sfânt.

„Se pierd singuri în ceea ce știu din fire, ca dobitoacele fără minte.” - Iuda 10

Este un lucru sigur că oamenii nu au evoluat din maimuțe. La maimuțe masculii sunt credincioși nevestelor lor; maimuțele nu practică avortul; nu au bombe cu care să-și extermine propria specie. Crima, alcoolismul, drogurile, prostituția le sunt necunoscute. Nu creează și nu vizionează filme imorale.

Maimuțele, creaturi ale lui Dumnezeu care au rămas aceleași de când au fost create, nu pretind că oamenii le sunt urmași. Teoria darwinistă este o insultă pentru ele. Nici o maimuță nu a scris vreodată o carte atât de nefondată ca Originea speciilor.

Omul are o origine mult mai înaltă. El a fost creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa. Dar, cu cât i-a fost mai înaltă inițial poziția, cu atât i-a fost mai mare căderea. Prin inteligența sa, omul amintește de starea sa dintâi, dar, prea adesea se aseamănă cu un lup, o vulpe, un șarpe sau cu un porc. Când omul devine animal, el este cel mai animalic animal.

Căderea lui se datorează păcatului primei perechi, perpetuat și agravat de urmași.

Este adevărat că „boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște” (Isaia 1:3). Omul nu are nevoie să i se spună că se înrudește cu animalele. Regnul animal este separat, distinct de om. Si el a suferit degradare din cauza căderii, dar este mai apropiat de starea lui dinainte decât omenirea. Nevoia urgentă a omului este să se întoarcă la starea lui privilegiată, să-și recâștige nevinovăția pierdută de Adam.

Prin sângele lui vărsat pe cruce, Isus ne curățește în această lume de toate păcatele, iar în lumea care va veni ne va reda starea pierdută. Atunci, „trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire” (1 Cor. 15:24).

„Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii.” - 1 Corinteni 1:27

Nelson a câștigat toate marile lui biruințe învingând grele handicapuri. Slab și bolnăvicios, el a fost victimă a frigurilor galbene în India. În Indiile de Vest, el a contactat o altă boală, neidentificată de medici. Și-a pierdut un ochi în Corsica. Mai târziu, mâna dreaptă i-a fost amputată. Într-o altă luptă a fost grav rănit în piept.

Dar Nelson a învățat să biruiască durerea. El a fost cel care a învins forțele navale ale Franței și Spaniei la Trafalgar. Eroul Nelson a avut și un punct slab. El a devenit subiectul unui mare scandal la Londra și Neapole, din cauza relațiilor sale cu Lady Hamilton, care era căsătorită cu alt bărbat. Nu handicapurile pot distruge viața unui om, ci slăbiciunile lui de caracter. „Cine este stăpân pe sine pretuiește mai mult decât cine cucerește o cetate” (Prov. 6:32).

Ca ființă umană, Isus a intrat în viață cu multe handicapuri. Au fost zvonuri că ceva nu a fost în regulă cu nașterea lui. Aparținea unei familii sărace, într-o națiune oprimată. Nu a primit niciodată o educație rabinică. Dar El a arătat că, prin credință, un om poate birui handicapurile. Isus este Fiul lui Dumnezeu. Cei care cred în El sunt copii ai lui Dumnezeu. El a spus, „Totul este cu putință celui ce crede.”

Nu te îngrijora din cauza handicapurilor tale fizice sau de altă natură. Ele pot fi stimulente pentru mari realizări. Descoperă-ți slăbiciunile și, prin Hristos, întărește acel zid al fortăreței care este cel mai expus atacurilor inamicului.

VA URMA